Oetztaler Radmarathon……27 augustus.

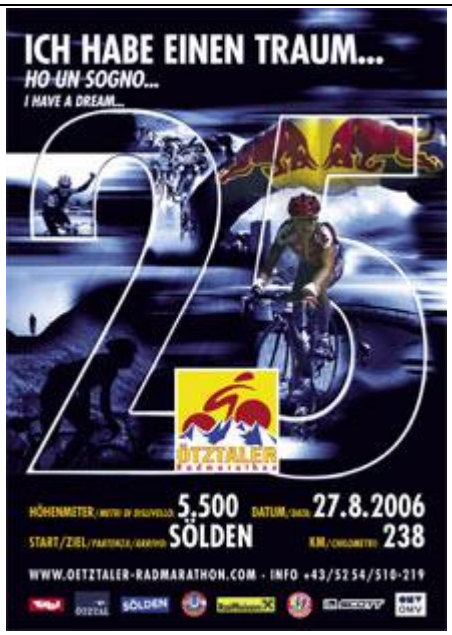

Sölden (1.377 m) -
Längenfeld -
Umhausen -
Oetz (820 m) -
Kühtai (2.020 m) -
Kematen (610 m) -
Völs - Innsbruck -
Sonnenburgerhof -
Schönberg -
Matrei am Brenner

Steigungen max. in %:

Ötz - Kühtai max. 17,5 %
Innsbruck - Brenner max. 12%
Sterzing - Jaufen max. 12 %
St Leonhard – Timmelsjoch max. 14%

Het is iedere keer weer hetzelfde, de avond voorafgaande aan de Oetztaler overal gespannen kopjes.
Tijdens het avondeten zijn de gesprekken anders, zie je menigeen zijn bordje vol scheppen met de nodige pasta's …. hier en daar nog wel een biertje….maar toch…. anders.

De gehele dag een beetje rondgehangen, fiets even nakijken, wat wandelen, wat lezen, wat niks doen.
Tijdens het ophalen van de bescheiden blijkt al wel wat voor organisatie er achter de Oetztaler steekt….in één woord geweldig.
Goed, eerst de nacht doorkomen, gelukkig heb ik in Charles een kamergenoot die zich 's nachts niet laat horen, dat heb ik wel eens anders meegemaakt.

Om kort te zijn, de nacht was kl…., veel wakker worden, veel draaien.
Ook Charles had weinig geslapen.
Maar aan alles komt een eind ook aan die nacht, eten en omstreeks 05.45 richting start.
Om daar dan achteraan te sluiten, met zo'n 3000 man voor je en zo'n 1000 man achter je is een ervaring op zich, geweldig, maar overal die strakke kopjes, waarom toch…..
Wel 235 km met 5500 hoogtemeters, verdeeld over 4 cols, dat is toch wel spannend, je weet weliswaar, door de ervaringen van de afgelopen dagen, hoe 3 cols er bijliggen (Jaufenpass hebben we niet gefietst) maar het zijn wel 235 loodzware kilometers.
Startschot en iedereen beweegt alsof hij/zij weg wil fietsen, toch duurt het nog zo'n 20 minuten voordat je echt over de startstreep weg kunt rijden. We hebben allemaal zo'n chip, dus straks weten we allemaal de zuivere fietstijd.
Tijd is voor mij niet zo belangrijk, Niels en Stefan gaan er wel voor, hebben vorig jaar de nodige ervaring opgedaan, (niet verder vertellen, maar als ik ze een hak kan zetten met de tijd zal ik dat zeker niet nalaten) .

35 km afdalen met 4000 man, ik vond het 10x niks, wat een kamikaze piloten fietsen er rond, kwam de herinnering aan mijn val tijdens het rondje IJsselmeer toch nog even om de hoek kijken…..
Wel het gevoel als een echte prof met een wedstrijd bezig te zijn, elke vluchtheuvel wordt beveiligd, fluitjes, zwaailichten, toeschouwers, zet dat af in een prachtig decor in het ochtendgloren, dan geeft dat toch wel een apart gevoel.

Die eerste kilometers lopen bij mij, totaal niet, kom niet in een ritme met ademhaling, hartslag en trapfrequentie en het begin van de klim Richting Kuhtai Sattel valt me vies tegen, pas na een plaspauze begint het lekker te lopen en de verdere klim is het gecontroleerd klimmen, niet forceren.
De temperatuur is prima, na wat druppels aan het begin is het nu droog.
Boven even wat drinken en de afdaling in. Niet zo hard als een paar dagen eerder, gezien de loslopende paarden en de zwaailichten van een ambulance in de buurt van een galerij.

Het is wel koud, en ik vermoed dat Niels en Stefan het toch wel koud zullen hebben, ach zou Niels later zeggen, heel even maar……

Richting Insbruck, wegen afgezet voor ons, lange rijen wachtende automobilisten, geweldig hoe ze daar de organisatie voor elkaar hebben, kunnen ze bij de Marmotte nog heel veel van leren….

De Brenner is een makkie, ik vind een paar Italianen, ze fietsen goed en we wisselen elkaar goed af en met 25/30 km p/u schiet het lekker op. Je wordt wel helemaal gek van hun conversaties, wat een gejengel……
Wat later als de Brenner steil wordt, houden ze hun mond, hebben de lucht ergens anders voor nodig. Het is ondertussen flink aan het regenen, ben blij dat ik een regenjack heb meegenomen.
We fietsen Italië in, daar wederom een perfecte verzorgen, vele tappunten met water, repen, sportdrank, uitstekend……
Verder richting Jaufenpass, deze klim is geweldig, je kunt heel regelmatig omhoog en ondertussen gewoon wat kletsen met deze en gene.

Als het landschap wat kaler is geworden, wordt de klim wat steiler, maar je ziet het eindpunt, dat was col drie, het gaat prima, heb de andere jongens niet meer gezien, wel diverse dames strak in hun pakkie, die me voorbij rijden…zit me niet lekker.
De afdaling is prachtig, de weg is droog en je kunt prima afdalen, uiteraard laten de kamikazepiloten weer hun capriolen zien, links,rechts troelala, plotseling remmen, snijden, alles wat niet moet wordt uit hun afdalingshoed getoverd…… ach misschien denken zij wel van mij, wat een gek die met 80 zich naar beneden laat vallen.
Tijdens de afdaling weet je, dat aan het einde van de afdaling je rechts af gaat en de Timmelsjoch wacht, 28 km klimmen….. maar wel bekende klimkilometers.

Halverwege de Timmelsjoch is er nog een verzorgingspost, hier even wat gedronken en verder, het zwaarste stuk komt nu nog, de klim loopt lekker, het begint alleen wat te miezeren en echt warm is het niet meer.
Eindelijk boven, nu alleen nog maar afdalen en de finish wacht in Sölden.
Steen en steenkoud is de afdaling, het miezert behoorlijk, de weg is glad en je vingers zijn gevoelloos, maar euforie overheerst, nog maar 30 km en je denkt alvast aan het volgende evenement…..volgend jaar Alpen Challenge???

Dan gaat het snel, Sölden, toeschouwers, applaus, finishdoek, inleveren chip, Niels en Stefan die al gesteven en gestreken stonden te wachten (shit…), snel onder de douche en terug richting finish. Charles, Gerard ook zij binnen.

Felicitaties, ophalen shirt, wachten op de anderen en één voor één druppelen ze binnen. Wat opvalt is de goede conditie van de deelnemers, we hebben niet echt mensen "total loss" over de meet zien komen.

Terug naar het hotel, waar de maaltijd weer wacht, echter onze Peter en John zijn nog niet binnen. Ze hebben nog de tijd…….

Even later kwam John binnen, revanche op vorig jaar en daar was Peter, compleet met camelbag, in Discovery outfit….. als er één doorzettingsvermogen heeft getoond, dan is Peter dat wel…….geweldig en een persoonlijk applaus kwam hem dan ook dik verdiend toe…… misschien heeft het toekomstig vaderschap wel extra krachten losgemaakt….geweldig.
"Sponsortrouw" verorberde hij in wielerkleding de maaltijd……

Uiteraard 's avonds een biertje, de volgende dag weer naar huis…..

Jongens bedankt, ik vond het een geweldige week.
Tot een volgend evenement.
Henry